

било обрасло съ гъста разнообразна растителност, плодни дървета, ливади и лозя, мѣстото представлявало прекрасенъ кжтъ, изложенъ на източното слънце, добре запазенъ отъ западнитъ и северни вѣтрове и твърде годенъ за развъждане на пчели. Тоза условие привлѣкло и задържало славянското население, което закрепило поселището и го подсилило съ обработване на околнитъ ниви, що се ширѣли на изтокъ по долината и на югъ въ вълнообразната широка равнина къмъ с. Мариино.

Приемливо е да се допусне, че тукъ е имало отдавна пчелинъ. Когато славянитъ сж се настанили тждѣва, за- своили пчелина, защото едно тѣхно занятие било и пчеловѣдството. Потвърждение за това намираме въ думитъ на Киевския руски князь *Светославъ*, който, когато билъ въ България — 968-969 — написалъ писмо на майка си *Олга* въ Киевъ, че въ България има всичко... „медъ и масло“.

Въ Второто българско царство Търново представляло богатата столица, препълнена съ велможи и боляри. Казаниятъ пчелинъ ще да се е развилъ и засилилъ още повече. Следъ цвѣтистия кжтъ Трошанъ, царскиятъ дворъ ще да е ималъ и въ нашата седловина още по хубавъ кжтъ съ източно изложение, обрасълъ съ липова гора, особено лѣтовище съ богатъ пчелинъ, овощенъ и лозовъ посадъ. Затова именно презъ всичкото българско време седловината носѣла името „Пчелина“. Отъ Трошанъ е имало едно пжтно съобщение по бърдото до Пчелина и друго до манастира „Св. Марко“.

Когато дошли турцитъ и султанътъ обявилъ царскиятъ Пчелинъ, както и околнитъ мѣста, за своя лична земя, пчелинътъ получилъ турското наименование Кованлъкъ — отъ името кованъ (пчела)¹⁾.

Привилегировано село.

Султанъ *Мехмедъ Ханъ* създакъ отъ землището на Кованлъкъ, Церова Кория и тогавашното село Киселчово, което се намирало между днешнитъ села Мариино и Плаково, голѣмо владение, което посветилъ за вакъфъ на *Старата Майка Султанка* (Вижъ стр. 19—21).

Привилегированото положение на селянитъ отъ Второто българско царство било запазено и то траяло дълго време (200 години), докато въ Търновско подчиненото население мирувало и вакъфскитъ земи се обработвали редовно. Обаче, настъпили размирни времена. Търново взело участие въ го-

¹⁾ Днешното име на селото — Пчелище — не е старобългарското Пчелинъ, а е измѣнено отъ Комисията при Министерството на вътрешнитъ работи въ 1934 г. Това било направено, за да се не повтаря сжщото име, каквото имали други общини.